บทความวิจัย

การจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน*

PROFESSIONAL GOLF MANAGEMENT IN THE ANDAMAN COAST PROVINCIAL CLUSTER

สุรกฤษฎิ์ ผ่องสว่าง*, ก้องเกียรติ เชยชม
Surakrit Pongsawang*, Kongkiat Choeychom
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่ กระบี่ ประเทศไทย
Faculty of Education, Thailand National Sports University, Krabi Campus, Krabi, Thailand
*Corresponding author E-mail: dreamsukritz@gmail.com
*Tel: 094-320-1916

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) แบบลำดับ (Sequential Design) ประชากรที่ใช้ในการวิจัย นายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด จำนวน 6 คน ผู้จัดการทีม 6 คน ผู้ฝึกสอน 6 คน และนักกีฬากอล์ฟจากสมาคมกีฬากอล์ฟในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน จำนวน 193 คน รวมทั้งสิ้น 211 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า ความคิดเห็นต่อการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพ ตามหลักการบริหาร 8M โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (μ = 3.77 , σ =1.18) ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านบุคลากร (μ = 4.10 , σ =1.08) รองลงมาได้แก่ ด้านการจัดการ (μ = 3.94 , σ =1.17) และด้านงบประมาณ (μ = 3.79 , σ =1.22) ตามลำดับ และด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ยปานกลาง (μ = 3.48 , σ =1.42) ผลการวิจัยเชิงคุณภาพด้านสภาพปัญหาและอุปสรรค พบว่า ปัจจุบันประสบปัญหาการขาดแคลนสนามฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐาน งบประมาณสนับสนุน และศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา รวมทั้งความพร้อมของสมาคมกีฬาแต่ละจังหวัดที่มีความแตกต่างกัน สำหรับแนวทางการขับเคลื่อนในอนาคตควรดำเนินการผ่านนโยบาย Sports City การเพิ่มการสนับสนุนจากกองทุนพัฒนากีฬาแห่งชาติ และการเปิดหลักสูตรวิชาเอกกีฬากอล์ฟในสถาบันการศึกษา นอกจากนี้ ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาเยาวชนและประชาชนผ่านชมรมกีฬากอล์ฟจังหวัด เพิ่มการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนยกระดับมาตรฐานสนามและบูรณาการระบบวิทยาศาสตร์การกีฬา เพื่อส่งเสริมการพัฒนากีฬากอล์ฟอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: การจัดการ, กีฬากอล์ฟ, จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

Abstract

This study aimed to investigate the current state of professional golf management in the Andaman Coast provincial cluster. A mixed-methods research design with a sequential approach was employed. The research population consisted of six presidents of provincial sports associations, six team managers, six coaches, and 193 golfers from golf associations in the Andaman Coast provincial cluster, totaling 211 individuals. The research instruments consisted of a questionnaire and in-depth interviews. Data were analyzed using percentage, mean, and

* Received 24 September 2026; Revised 21 October 2026; Accepted 31 October 2026

standard deviation. The findings revealed that the overall rating of professional golf management based on the 8Ms management framework was high. Management had the highest mean score, with appropriate parental participation in activities receiving the highest rating within this dimension. This was followed by Manpower, Money, Machine and Facilities, Method and Work Procedures, Morale, Marketing, and Materials, Equipment, and Facilities, respectively. The qualitative findings revealed several challenges, including a shortage of standardized training facilities, insufficient financial support, limited access to sports science centers, and varying levels of readiness among provincial sports associations. Future development should be driven by the Sports City policy, increased support from the National Sports Development Fund, and the establishment of academic programs specializing in golf. Priority should also be given to developing youth and the general public through provincial golf clubs, organizing regular competitions, upgrading golf facilities to appropriate standards, and integrating sports science systems to promote sustainable golf development.

Keywords: Management, Golf, Andaman Coast Provincial Cluster

บทนำ

กีฬากอล์ฟเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมกีฬา ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพนักกีฬา การสร้างอาชีพ การจัดการแข่งขัน การบริการด้านกีฬา และการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ การพัฒนากีฬากอล์ฟให้มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องอาศัยระบบการจัดการที่ครอบคลุมทั้งด้านการวางแผน การบริหารบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก การจัดการแข่งขัน การประชาสัมพันธ์ และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน สมาคมกีฬา สนามกอล์ฟ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งนี้ การกีฬาแห่งประเทศไทยระบุว่ากอล์ฟเป็นหนึ่งในชนิดกีฬาที่ได้รับการกำหนดให้เป็นกีฬาอาชีพตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาระบบบริหารจัดการที่สนับสนุนให้นักกีฬาและบุคลากรสามารถประกอบอาชีพด้านกีฬาได้อย่างเป็นระบบ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2567)

ในบริบทของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ซึ่งมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวและบริการ การจัดการกีฬากอล์ฟสามารถเชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ ผ่านการจัดการแข่งขัน การเดินทางของนักกีฬาและผู้ฝึกสอน การใช้บริการสนามกอล์ฟ โรงแรม ร้านอาหาร และธุรกิจที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม การใช้ศักยภาพของพื้นที่ให้เกิดประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรมจำเป็นต้องมีระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบทของแต่ละจังหวัด โดยเฉพาะการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนทรัพยากร การพัฒนาบุคลากร และการสร้างโอกาสให้นักกอล์ฟทุกระดับเข้าถึงการฝึกซ้อมและการแข่งขันที่มีมาตรฐาน ทั้งนี้ควรพิจารณาการเชื่อมโยงระหว่างการพัฒนากีฬากับการท่องเที่ยวในฐานะโอกาสเชิงยุทธศาสตร์ มากกว่าการสรุปว่าพื้นที่มีความพร้อมด้านการจัดการกีฬากอล์ฟอยู่แล้ว

นอกจากนี้ แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2566–2570) ได้กำหนดประเด็นการพัฒนาที่ 3 เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาเพื่อการอาชีพ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบสนับสนุนและการยกระดับมาตรฐานการกีฬา (คณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติ, 2566) สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤตณัฐ วายุโชติ พบว่า การพัฒนาความเป็นเลิศของนักกีฬากอล์ฟอาชีพไทยเกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านผู้ฝึกสอน และการสนับสนุนจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเฉพาะข้อจำกัดด้านค่าใช้จ่ายในการฝึกซ้อมและเดินทางแข่งขัน ตลอดจนการเข้าถึงเครื่องมือและเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา ผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การพัฒนานักกีฬากอล์ฟ ไม่อาจอาศัยความสามารถของนักกีฬาเพียงอย่าง

เดียว แต่ต้องอาศัยระบบการบริหารจัดการที่เชื่อมโยงทรัพยากร บุคลากร และหน่วยงานสนับสนุนอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม การศึกษาการจัดการกีฬากอล์ฟในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันยังมีความจำเป็นเพื่อให้ทราบถึงสภาพการดำเนินงาน ปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการในบริบทของพื้นที่ โดยเฉพาะการบริหารจัดการองค์กร การพัฒนาบุคลากร การสนับสนุนงบประมาณและทรัพยากร การจัดการแข่งขัน และการประสานความร่วมมือระหว่างภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง (กฤตณัฐ วายุโชติ, 2566)

จากข้อมูลของสมาคมกีฬากอล์ฟอาชีพแห่งประเทศไทยแสดงให้เห็นว่าการแข่งขันกีฬากอล์ฟมีหลายระดับและมีความต้องการด้านสนามกับงบประมาณที่แตกต่างกัน (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2567) ซึ่งการจัดการแข่งขันต้องใช้งบประมาณสำหรับค่าสนาม เงินรางวัล บุคลากร ผู้ตัดสิน อุปกรณ์ และการประชาสัมพันธ์ หากขาดผู้สนับสนุนอย่างต่อเนื่อง อาจจำกัดขนาดและมาตรฐานการแข่งขัน การเดินทางไปยังสนามแข่งขัน รวมถึงขนส่งอุปกรณ์กอล์ฟและสภาพอากาศในภาคใต้ โดยเฉพาะฝนตกหนักและลมแรง อาจส่งผลต่อสภาพสนาม ความปลอดภัย และกำหนดการแข่งขัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการจัดการกีฬากอล์ฟกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดแนวทางพัฒนาระบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ และสนับสนุนการพัฒนานักกีฬากอล์ฟอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน”เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) โดยเน้นระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นแนวทางหลัก และเสริมประสิทธิภาพข้อมูลด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันตามหลักการบริหารจัดการทรัพยากร 8M

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันซึ่งมี 6 จังหวัด ดังนี้ กระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล จำนวน 211 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ประกอบด้วย ผู้จัดการทีม 6 คน ผู้ฝึกสอน 6 คนและนักกีฬากอล์ฟ 193 คน รวมจำนวน 205 คน

2. ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ นายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัดกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน จำนวน 6 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมาจำนวน 2 ประเภท คือ

ประเภทที่ 1 แบบสอบถามสำหรับผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬากอล์ฟ จำนวน 205 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพภาคใต้ฝั่งอันดามัน

มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามหลักเกณฑ์ของลิเคร์ท (Likert scale) ซึ่งมี 5 ระดับ โดยมีระดับความสำคัญเกี่ยวกับการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีค่าคะแนนดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง ระดับความสำคัญมากที่สุด
3.51 - 4.50 หมายถึง ระดับความสำคัญมาก
2.51 - 3.50 หมายถึง ระดับความสำคัญปานกลาง
1.51 - 2.50 หมายถึง ระดับความสำคัญน้อย
1.00 - 1.50 หมายถึง ระดับความสำคัญน้อยที่สุด

ประเภทที่ 2 แบบสัมภาษณ์สำหรับนายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด จำนวน 6 คน ได้แก่ กระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ประเภทที่ 1 แบบสอบถามสำหรับผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬากอล์ฟ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการและการบริหารจัดการกีฬา

1.2 จัดทำแบบสอบถามการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

1.3 นำแบบสอบถามฉบับร่างนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อแก้ไขปรับปรุง

1.4 นำแบบสอบถามไปตรวจสอบหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจพิจารณาความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้เพื่อให้มีความสมบูรณ์ และสามารถวัดในสิ่งที่จะวัดได้ ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอนกีฬากอล์ฟเยาวชนทีมชาติ 1 คน นักกีฬากอล์ฟอาชีพ 1 คนและเป็นผู้ฝึกสอนกีฬากอล์ฟ 1 คน จากนั้นนำผลมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item - Objective Congruence: IOC) เพื่อพิจารณาถึงคุณภาพของข้อคำถาม
กำหนดเกณฑ์ที่ยอมรับได้อยู่ที่ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ผลการตรวจพิจารณามาหาค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่า 0.85 - 0.95

1.5 ตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ของ Cronbach โดยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาดำเนินการทดสอบกับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มประชากรเป้าหมาย แต่ไม่ใช่กลุ่มประชากร จำนวน 30 คน ผลการวิเคราะห์พบว่า มีค่าความเชื่อมั่น (reliability) เท่ากับ 0.95

ประเภทที่ 2 แบบสัมภาษณ์สำหรับนายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด จำนวน 6 คน ได้แก่ กระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการตรวจสอบเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือวัด โดยมีขั้นตอน ดังนี้

2.1 นำแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ ปรับปรุง และแก้ไขให้มีความเหมาะสม

2.2 แก้ไขและปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้มีความเหมาะสมตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.3 นำแบบสัมภาษณ์เชิงลึกไปตรวจสอบหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจพิจารณาความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้เพื่อให้มีความสมบูรณ์ และสามารถวัดในสิ่งที่จะวัดได้ ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอนกีฬากอล์ฟเยาวชนทีมชาติ 1 คน นักกีฬากอล์ฟอาชีพ 1 คนและเป็นผู้ฝึกสอนกีฬากอล์ฟ 1 คน จากนั้นนำผลมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item - Objective Congruence: IOC) เพื่อพิจารณาถึงคุณภาพของข้อคำถามกำหนดเกณฑ์ที่ยอมรับได้อยู่ที่ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ผลการตรวจพิจารณามาหาค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่า 0.85 - 0.95

2.4 ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทำการทดลองสัมภาษณ์ (Pilot Interview) กับนายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นบุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรเป้าหมายแต่ไม่ใช่กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง ความเข้าใจในภาษา และระยะเวลาที่ใช้ ก่อนนำไปปรับปรุงเป็นแบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์

2.5. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) สำหรับนายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูล (Member Checking) ดังนี้ เมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์เสร็จแล้ว จะทำการถอดเทป (Transcription) หรือสรุปประเด็นสำคัญและนำข้อมูลนั้นกลับไปให้ผู้ให้สัมภาษณ์ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ผู้วิจัยเข้าใจและบันทึกไว้นั้น ตรงกับความหมายและเจตนาที่แท้จริงของผู้ให้สัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

ฉบับที่ 1 เครื่องมือวิจัยเชิงปริมาณ เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ขั้นตอนที่ 1 ขอหนังสือจากมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่ ถึงสมาคมกีฬาแห่งจังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล เพื่อขอความอนุเคราะห์ และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลตอบแบบสอบถามของผู้วิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยไปยังกลุ่มประชากรทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ พร้อมทั้งขอความอนุเคราะห์ให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งแบบสอบถามคืน

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาจากการส่งจดหมาย อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้เวลา 4 สัปดาห์

ขั้นตอนที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ โดยใช้วิธีข้อมูลทางสถิติต่อไป

ฉบับที่ 2 เครื่องมือวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึกนายกสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด กระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล

ขั้นตอนที่ 1 ขอหนังสือจากมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่ ถึงสมาคมกีฬาแห่งจังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง ตรัง และสตูล เพื่อขอความอนุเคราะห์ และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลตอบแบบสอบถามของผู้วิจัย

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ ในการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหาเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ คือ การนำข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสถิติทางงานวิจัยเบื้องต้น ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของการจัดการกีฬากอล์ฟให้ประสบผลสำเร็จตามหลัก 8M ได้แก่ คน (Man) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Material) การบริหาร (Management) เครื่องจักร (Machine) วิธีการ (Method) ตลาด (Market) และ ขวัญและกำลังใจ (Morale)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ คือ การนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมายและการรวบรวมข้อมูลเอกสารต่างๆ มาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงผลของความคิดเห็นของประชากรการจัดการกีฬากอล์ฟตามหลักการบริหาร 8M (N = 205)

การจัดการกีฬากอล์ฟ	μ	σ	ความหมาย
1. ด้านบุคลากร	4.10	1.08	มาก
2. ด้านการจัดการ	3.94	1.17	มาก
3. ด้านงบประมาณ	3.79	1.22	มาก
4. ด้านเครื่องมือและอาคารสถานที่	3.78	1.10	มาก
5. ด้านวิธีการและขั้นตอนในการทำงาน	3.75	1.23	มาก
6. ด้านขวัญและกำลังใจ	3.72	1.36	มาก
7. ด้านการตลาด	3.62	1.08	มาก
8. ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก	3.48	1.42	ปานกลาง
รวม	**3.77**	**1.18**	**มาก**

จากตารางที่ 1 พบว่า ความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับการจัดการกีฬากอล์ฟตามหลักการบริหาร 8M โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (μ = 3.77 , σ =1.18) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ย ระดับความคิดเห็นสูงสุดคือ ด้านบุคลากร (μ = 4.10 , σ =1.08) ซึ่งมีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านการจัดการ (μ = 3.94 , σ =1.17) และด้านงบประมาณ (μ = 3.79 , σ =1.22) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นระดับคือ ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก (μ = 3.48 , σ =1.42) ดังนั้นจะเห็นว่า จากความคิดเห็นของประชากรเกี่ยวกับการจัดการกีฬากอล์ฟตามหลักการบริหาร 8M พบว่าด้านบุคลากรเป็นจุดแข็ง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก “ผู้ฝึกสอนมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในกีฬากอล์ฟ (μ = 4.22 , σ =0.97)” และด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นจุดอ่อนที่ควรเร่งพัฒนา เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่อยู่ในระดับปานกลาง “มีอุปกรณ์ในการฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายหลังการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างเหมาะสม (μ = 3.48 , σ =1.44)” และ “มีรถรับ-ส่ง นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ระหว่างการเดินทางไปฝึกซ้อมและแข่งขัน (μ = 3.04 , σ =1.41)”

ผลการวิจัย

จากการศึกษาการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) ทั้งการศึกษาเชิงปริมาณผ่านการประเมินตามหลักการบริหาร 8M และการศึกษาเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้บริหาร พบว่า บุคลากรและเครือข่ายการจัดการระดับจุลภาค (Micro-level) จะมีความพร้อม แต่ในระดับมหภาค (Macro-level) ยังคงประสบปัญหาเชิงโครงสร้างและข้อจำกัดสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1. ข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นฐานและสนามแข่งขัน (Machine & Material) ข้อมูลเชิงปริมาณระบุว่าด้านเครื่องมือและอาคารสถานที่อยู่ในระดับมาก (เช่น ห้องฟิตเนสและอุปกรณ์พื้นฐาน) แต่ข้อมูลเชิงลึกกลับชี้ว่ากลุ่มจังหวัดอันดามันยังมีสนามกอล์ฟและสนามแข่งขัน 18 หลุมที่ได้มาตรฐานระดับอาชีพในจำนวนที่จำกัด บางจังหวัดมีเพียงสนามไดร์ฟเท่านั้น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการแข่งขันระดับสูง

2. ภาระค่าใช้จ่ายและงบประมาณ (Money) สอดคล้องระหว่างผลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยแม้จะมีการบริหารจัดการงบประมาณที่ดี แต่กีฬากอล์ฟมีต้นทุนและค่าใช้จ่ายสูงมาก ทั้งค่าอุปกรณ์ ค่าสนาม และการเดินทาง ส่งผลให้เยาวชนและประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ยาก ภาครัฐและสมาคมกีฬาจำเป็นต้องพึ่งพางบสนับสนุนจากกองทุนพัฒนากีฬาแห่งชาติอย่างต่อเนื่อง

3. ระบบการประสานความร่วมมือและเครือข่าย ข้อมูลเชิงลึกชี้ชัดว่ายังขาดการบูรณาการความร่วมมืออย่างเป็นระบบระหว่างสมาคมกีฬาแห่งจังหวัด สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย และสถานศึกษา (เช่น ข้อเสนอแนะให้ผลักดันกีฬากอล์ฟเข้าสู่หลักสูตรวิชาเอกในมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ) เพื่อสร้างเส้นทางอาชีพ (Career Path) ให้กับนักกีฬาอย่างยั่งยืน

แนวทางการพัฒนาและข้อเสนอแนะสู่อนาคต จากการสังเคราะห์ข้อมูลทั้งสองส่วน นำไปสู่ข้อสรุปเชิงแนวทางในการพัฒนากีฬากอล์ฟมืออาชีพในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ดังนี้

1. การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานและมาตรฐานสนาม ควรมีการบูรณาการร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชน และนโยบาย Sport City ของจังหวัด ในการพัฒนาสนามฝึกซ้อมและสนามแข่งขันให้ได้มาตรฐานสากล พร้อมทั้งส่งเสริมการนำเทคโนโลยีจำลอง (Virtual Golf / Golf Simulator) มาใช้เพื่อลดต้นทุนและดึงดูดคนรุ่นใหม่

2. การพัฒนาบุคลากรทั้งระบบ มุ่งเน้นการพัฒนาผู้ฝึกสอนและนักกีฬาทั้งเยาวชนและประชาชน ผ่านการจัดอบรมอย่างต่อเนื่อง และใช้ "ชมรมกีฬากอล์ฟจังหวัด" เป็นศูนย์กลางในการขับเคลื่อน

3. การขยายโอกาสและการเข้าถึง สร้างกลไกสนับสนุนด้านงบประมาณและลดภาระค่าใช้จ่าย เพื่อเปิดโอกาสให้นักกีฬากอล์ฟทุกระดับสามารถเข้าถึงการแข่งขันและพัฒนาศักยภาพได้อย่างเท่าเทียม

อภิปรายผล

ผลการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยนำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผลเชิงวิชาการเพื่อสะท้อนภาพการจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยเชื่อมโยงกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ด้านบุคลากร (Man) ในการจัดการกีฬากอล์ฟ ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ด้านบุคลากรมีความสำคัญสูงสุดและในเกณฑ์อยู่ในระดับมาก โดยผู้ตอบแบบสอบถามเน้นย้ำประเด็นผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์สูง ซึ่งสอดคล้องกับผลสัมภาษณ์ของผู้บริหารที่เห็นตรงกันว่า การพัฒนาและสร้างนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศจำเป็นต้องอาศัยผู้ฝึกสอนที่เป็นมืออาชีพ (Professional Coach) ประเด็นนี้อธิบายได้ตามหลักการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (HRM) ซึ่งถือว่า "คน" หรือทรัพยากรมนุษย์เป็นสินทรัพย์ที่มีค่าที่สุดและเป็นตัวขับเคลื่อนหลักในการบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด (บงกช จันทร์สุขวงค์, 2562) สอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤตณัฐ วายุโชติ ยืนยันว่าปัจจัยด้านผู้ฝึกสอนที่มีมาตรฐานและประสบการณ์มีผลอย่างยิ่งต่อการพัฒนาความเป็นเลิศของนักกีฬากอล์ฟอาชีพ ดังนั้น การส่งเสริม สนับสนุน และอบรมยกระดับมาตรฐานผู้ฝึกสอนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันจึงแนวทางสำคัญที่จะทำให้นักกีฬาในภูมิภาคนี้ก้าวขึ้นสู่การเป็นนักกอล์ฟมืออาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติและนานาชาติได้ (กฤตณัฐ วายุโชติ, 2566)

ด้านการจัดการ (Management) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นที่มีคะแนนสูงสุดคือการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง สะท้อนว่าครอบครัวคือระบบสนับสนุนหลักในกีฬากอล์ฟ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อานนท์ เหมือนทัพ และวรเดช จันทรศร ได้กล่าวว่า การสนับสนุนเชิงบวกจากครอบครัวทั้งด้านเวลาและทุนทรัพย์เป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของนักกีฬากอล์ฟ เนื่องจากกีฬากอล์ฟต้องใช้เวลาฝึกซ้อมสูงและมีค่าใช้จ่ายมาก ในทางตรงกันข้าม การวางแผนระบบฐานข้อมูลนักกีฬากลับมีคะแนนต่ำที่สุด สะท้อนถึงการขาดการจัดเก็บข้อมูลสถิติที่เป็นปัจจุบัน แต่ในด้านวิธีการและขั้นตอนในการทำงาน มีระดับความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก โดยมีหัวข้อที่น่าสนใจ คือ มีการจัดทำแผนเพื่อให้นักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง มีการประเมินผลการฝึกซ้อมและการแข่งขันของนักกีฬาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง รวมถึงมีการตรวจสอบ ติดตามพัฒนาการของนักกีฬาอย่างถูกต้องและต่อเนื่อง และมีการทบทวนข้อมูลย้อนกลับ เพื่อวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขันในครั้งถัดไป (อานนท์ เหมือนทัพ และวรเดช จันทรศร, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา อินทเจริญ และคณะ ที่ยืนยันว่าการบริหารสมาคมกีฬาให้มีประสิทธิภาพสู่ความเป็นเลิศ จำเป็นต้องมีโครงสร้างการ

จัดการและระบบฐานข้อมูลสารสนเทศที่เป็นระบบเพื่อเอื้อต่อการประเมินผลในระยะยาว (ปัญญา อินทเจริญ และคณะ, 2563)

ด้านงบประมาณ (Money) และอาคารสถานที่ (Machine) ผลเชิงปริมาณด้านงบประมาณและอาคารสถานที่จะอยู่ในระดับมาก แต่ข้อมูลสัมภาษณ์กลับสะท้อนข้อจำกัดเรื่องงบประมาณที่ไม่เพียงพอและค่าใช้จ่ายในการใช้สนามที่สูงมาก เนื่องจากกอล์ฟเป็นกีฬาที่มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูงเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับชนิดกีฬาอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อม และการไปแข่งขัน โดยในการฝึกซ้อมกอล์ฟนั้นจะมีค่าใช้จ่ายจิปาถะต่าง ๆ เช่น ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปฝึกซ้อม เพราะว่ากอล์ฟเป็นกีฬาที่ต้องไปเล่นที่สนามเท่านั้น (Driving Range สนามฝึกซ้อมกอล์ฟ) ไม่สามารถที่จะเล่นได้แบบปกติทั่วไป ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ อภิชัย ธีระรัตน์สกุล เรื่องการบริหารจัดการแบดมินตันสู่การเป็นแบดมินตันอาชีพอย่างยั่งยืน ที่เสนอแนะว่าภาครัฐต้องมีนโยบายสนับสนุนการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกหรือจัดสรรงบประมาณสนับสนุนทุนมนุษย์ระดับภูมิภาคอย่างยุติธรรมและตรงจุด เพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงพื้นที่ฝึกซ้อมและการสร้างนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ (อภิชัย ธีระรัตน์สกุล, 2563) ดังนั้น การพัฒนากีฬากอล์ฟอาชีพของไทยให้ไปถึงระดับนานาชาติจะต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายภาคส่วน อาทิ ภาครัฐ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและการกีฬาแห่งประเทศไทย) ทำให้กีฬากอล์ฟเป็นกีฬาที่เข้าถึงได้ง่าย ให้มีราคาที่ถูกลง เพื่อเพิ่มประชากรผู้เล่นกีฬากอล์ฟให้มากขึ้น การทำความร่วมมือกับองค์กรภาคเอกชนที่ให้การสนับสนุน รวมไปถึงสนามกอล์ฟ เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการเล่นกอล์ฟให้กับนักกีฬากอล์ฟในเรื่องของการฝึกซ้อมอีกด้วย

ด้านขวัญและกำลังใจ มีระดับความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในเกณฑ์อยู่ในระดับมาก โดยมีหัวข้อที่น่าสนใจ คือ มีการทำประกันด้านสุขภาพและอุบัติเหตุสำหรับนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ที่เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขัน มีการดูแลเอาใจใส่กับการบาดเจ็บของนักกีฬาที่เกิดขึ้น จากการฝึกซ้อมและการแข่งขันเป็นอย่างดี รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมผ่อนคลายให้กับนักกีฬาหลังการฝึกซ้อมและแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรินทร์ ปาวะลี และคณะ ได้ศึกษาเรื่องสภาพและแนวทางการพัฒนานักกีฬา ด้วยหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสำนักงานกีฬาในมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตภาคเหนือ พบว่า การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายนักกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา, จิตวิทยาการกีฬา, โภชนาการทางการกีฬา และเทคโนโลยีทางการกีฬา เป็นแนวทางการพัฒนานักกีฬาตามวงจรคุณภาพ PDCA โดยการนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้กับการพัฒนานักกีฬามีการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายสู่ความเป็นเลิศด้านกีฬาเป็นไปตามหลักการของวิทยาศาสตร์การกีฬา (พัชรินทร์ ปาวะลี และคณะ, 2564)

ด้านการตลาด มีระดับความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในเกณฑ์อยู่ในระดับมาก โดยมีหัวข้อที่น่าสนใจ คือ มีการจัดการแข่งขันกีฬากอล์ฟภายในจังหวัดอย่างต่อเนื่องมีการจัดหาทุนสนับสนุนกีฬากอล์ฟโดยผ่านการจัดกิจกรรมต่าง ๆ และมีการประชาสัมพันธ์การจัดกิจกรรมกีฬากอล์ฟผ่านสื่อออนไลน์ต่างๆ นอกจากจัดการแข่งขันและจัดหาทุนแล้ว สอดคล้องกับ กฤตณัฐ วายุโชติ กล่าวว่า สมาคมควรมีการสนับสนุน และเป็นการสนับสนุนทางอ้อม เช่น เมื่อเข้ามาเป็นสมาชิกของสมาคมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นนักกีฬากอล์ฟแข่งขันอาชีพหรือผู้ฝึกสอนกอล์ฟอาชีพ จะได้รับสิทธิพิเศษต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็น การได้รับสิทธิ์เข้าร่วมแข่งขันรายการต่าง ๆ ที่ทางสมาคม ฯ นั้นจัดขึ้นในแต่ละปีซึ่งอาจจะส่งผลจูงใจในการเล่นอาชีพเพื่อรับเงินรางวัล (กฤตณัฐ วายุโชติ, 2566)

ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก มีระดับความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง และเป็นจุดอ่อนที่ควรเร่งพัฒนา มีอุปกรณ์ในการฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายหลังการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างเหมาะสม และมีรถรับ-ส่ง นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ระหว่างการเดินทางไปฝึกซ้อมและแข่งขัน แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดด้านความพร้อมของทรัพยากรสนับสนุนการฝึกซ้อมและการแข่งขัน โดยเฉพาะอุปกรณ์วิทยาศาสตร์การกีฬาและอุปกรณ์ฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายภายหลังการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ตลอดจนรถรับ–ส่งนักกีฬาและผู้ฝึกสอน ซึ่งอาจส่งผลต่อประสิทธิภาพการเตรียมทีม การฟื้นตัวของนักกีฬา และความต่อเนื่องของการฝึกซ้อม

ทั้งนี้ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและระบบสนับสนุนให้เพียงพอและเหมาะสมจึงเป็นประเด็นเร่งด่วนที่ควรได้รับการจัดสรรงบประมาณและวางแผนพัฒนาอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ พิเชฐ สยมภูวนาถ ได้ศึกษาสภาพและแนวทางการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการกีฬาในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ พบว่า ด้านวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีมาตรฐาน จำนวนเพียงพอมีความปลอดภัยและทันสมัย (พิเชฐ สยมภูวนาถ, 2564)

จากการสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์จากจังหวัดระนอง ภูเก็ต ตรัง และสตูล พบข้อเท็จจริงว่าจุดแข็งที่สุดของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันคือการเป็นแลนด์มาร์กการท่องเที่ยวระดับโลก และมีความพร้อมในการจัดทัวร์นาเมนต์กีฬารูปแบบกอล์ฟเชิงท่องเที่ยว (Sports and Tourism) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดภูเก็ตและพังงาที่มีสนามกอล์ฟระดับพรีเมียมรองรับนักท่องเที่ยว การจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬากอล์ฟจึงช่วยยกระดับและหมุนเวียนเศรษฐกิจในพื้นที่ภาคใต้ และสอดรับกับนโยบาย Sport City ของรัฐบาลที่ช่วยผลักดันให้ประชาชนหันมาสนใจกิจกรรมกีฬาและสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ สอดรับกับการวิจัยของพัชรี ทองคำพานิช และคณะ ปัจจัยทางการจัดการของสโมสรฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยที่ส่งผลต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มทางอุตสาหกรรมกีฬา มีปัจจัยที่สำคัญ 2 ปัจจัยหลัก ได้แก่ ปัจจัยทางการตลาดและปัจจัยทางการจัดการ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้สโมสรฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย มีกลยุทธ์การดำเนินงานที่สามารถสร้างรายได้ และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสโมสรได้อย่างต่อเนื่อง (พัชรี ทองคำพานิช และคณะ, 2564)

สรุปและข้อเสนอแนะ

การจัดการกีฬากอล์ฟมืออาชีพในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันที่ประสบความสำเร็จ ต้องอาศัยการบริหารจัดการที่มีระบบและการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากหลายภาคส่วน รวมถึงการใช้ศักยภาพของภูมิภาคในเชิงกีฬาและการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่ ซึ่งแนวทางที่กล่าวมานี้จะเป็นส่วนสำคัญในการยกระดับมาตรฐานกีฬากอล์ฟในพื้นที่นี้อย่างยั่งยืน โดยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ได้ดังนี้ 1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ยกระดับสนามกอล์ฟและบูรณาการการใช้เทคโนโลยี (Virtual Golf/Simulator) เพื่อชดเชยข้อจำกัดด้านจำนวนสนามแข่งขัน 2) ด้านการพัฒนาบุคลากร ขยายผลการอบรมผู้ฝึกสอนและผลักดันกีฬากอล์ฟเข้าสู่หลักสูตรสถานศึกษา/มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ 3)ด้านการตลาดและงบประมาณ จัดสรรงบสนับสนุนเพื่อลดภาระค่าใช้จ่าย ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (SEM) เพื่อตรวจสอบว่าปัจจัยตามหลัก 8M ตัวใดบ้างที่มีอิทธิพลส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนานักกีฬากอล์ฟมืออาชีพ และควรมีการศึกษาแนวทางการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการผ่านชมรมกีฬากอล์ฟจังหวัดหรือหลักสูตรฝึกอบรมผู้ฝึกสอนกอล์ฟในพื้นที่นำร่อง

เอกสารอ้างอิง

กฤตณัฐ วายุโชติ. (2566). ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความเป็นเลิศของนักกีฬากอล์ฟอาชีพไทย. สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, (รัฐประศาสนศาสตร์). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2567). แผนวิสาหกิจการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2566 – 2570 (ฉบับปรับปรุง 2567). เรียกใช้เมื่อ 12 ตุลาคม 2569 จาก https://www.sat.or.th/wp-content/uploads/2024/08/

คณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติ. (2566). แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2566-2570). ราชกิจจานุเบกษา. เรียกใช้เมื่อ 12 ตุลาคม 2569 จาก https://ratchakitcha.soc.go.th/documents/140D075S0000000002700.pdf

บงกช จันทร์สุขวงค์. (2562). รูปแบบการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในโรงเรียนกีฬาสังกัดมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. ใน ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการกีฬา. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

ปัญญา อินทเจริญ และคณะ. (2563). รูปแบบการจัดการกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทย. วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ, 5(5), 171-185.

พัชรินทร์ ปาวะลี และคณะ. (2564). สภาพและแนวทางการพัฒนานักกีฬาด้วยหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสำนักงานกีฬาใน มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตภาคเหนือ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์, 7(2), 79-95.

พัชรี ทองคำพานิช, และคณะ. (2564). แนวทางการพัฒนานวัตกรรมทางศาสตร์การกีฬากับการสร้างมูลค่าเพิ่มทางอุตสาหกรรมกีฬา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ, 13(2), 55-66.

พิเชฐ สยมภูวนาถ. (2564). สภาพและแนวทางการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการกีฬาในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ. Journal of Modern Learning Development, 6(4), 287-296.

อภิชัย ธีระรัตน์สกุล. (2563). การบริหารจัดการแบดมินตันสู่การเป็นแบดมินตันอาชีพอย่างยั่งยืนในประเทศไทย. วารสารการวิจัยบริหารพัฒนา, 11(1), 175-185.

อานนท์ เหมือนทัพ และวรเดช จันทรศร. (2560). การพัฒนาสู่ความสำเร็จของนักกีฬากอล์ฟสตรีอาชีพไทย. วารสารสมาคมนักวิจัย, 22(3), 194-206.